

jo Ret til. Saa skal der efter Loven sammenkaldes en Generalforsamling, hvor der kan dannes et gensidigt Selskab. Hvis Forsikringsraadet ikke mener, at de Vilkaar, hvorunder de vil danne det, er forsvarlige, saa kan det klage derover. Jeg sagde allerede til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller ved den lille Debat, vi havde under Finanslovsbehandlingen i Efteraaret, at hvis jeg fandt, der var grundet Mening i en saadan Klage, vilde jeg gerne underkaste den Nævnsafgørelse. Jeg var ikke den Gang klar over — og det var det ærede Medlem Hr. Christmas Møller heller ikke —, at selve Forsikringsloven baner Vej for en Nævnsafgørelse, idet dens § 54 foreskriver, at der skal være et staaende Nævn, som i saadanne Tilfælde træder i Virksomhed; den klagende Part kan tilsette det med et Medlem og Forsikringsraadet med et andet. Men det er ikke saa underligt, at jeg ikke var ganske klar over dette — det ærede Medlem Hr. Christmas Møller var det, som sagt, heller ikke —, for dette Nævn har overhovedet ikke været nedsat. Det viser for øvrigt, at der ikke har været berettigede Klager, der har ikke været nogen Anledning til at gaa den Vej, der har ingen Konflikt været mellem Forsikringsraadet og Selskaberne. Derfor er det overhovedet ikke blevet nedsat. Men det er naturligvis en formel Fejl, som alle tidligere Ministerier i 20 Aar har deres Medansvar for. Men da jeg blev klar herover, nedsatte jeg dette Nævn i Julen, og jeg tror, det er blevet upartisk sammensat, nemlig af Højesteretsdommer Nellemann som Formand, min ærede Kollega her i Tinget, der har beskæftiget sig indgaaende ogsaa med denne Sag og vist den Forstaaelse, det ærede Medlem Hr. Valdemar Olsen og Professor ved Universitetet Stefensen. Nævnet bestaar altsaa, og hvis Gotha Delegationen klager, saa er der den normale Vej at gaa, som Forsikringsloven foreskriver, og saa kan Sagen blive gjort til Genstand for Nævnsafgørelse. Hertil indvender man saa, at det vil ikke blive hele den store, omfattende Sag. Jeg har sagt, at jeg skal gerne opfordre dette Nævn til, for at træffe Afgørelse i dette specielle Tilfælde, at underkaste Sagen en mere vidtgaende Undersøgelse. Jeg tror saaledes, at der er al Adgang for alle interesserede Parter til at faa en virkelig grundig Undersøgelse og dermed en upartisk Afgørelse. Men jeg vil altsaa gerne modtage Henstillingen og skal fremdeles overveje denne meget vanskelige og indviklede Sag. Jeg haaber, at det i en ikke

alt for fjern Fremtid maa lykkes at naa til en Løsning.

Formanden: Da det er et ret almindeligt Ønske blandt Tingets Medlemmer, at dette Møde forholdsvis snart kunde afsluttes, maa jeg anmode efterfølgende Talere om at fatte sig saa kort som muligt.

Kragh: Jeg har ganske vist ikke i det sidste Par Aar haft Lejlighed til at følge den Sag, her omtales, i Enkeltheder, men jeg har jo gennem en Aarrække været Medlem af Livsforsikringsraadet og har derigennem erhvervet mig et ret nøje Kendskab til Raadets Medlemmer, ligesom jeg ogsaa som Indenrigsminister, efter at denne Sag var rejst og frem til Efteraaret 1924, har haft Lejlighed til meget nøje at sætte mig ind i hele dette Problems Forhistorie og i de Forudsætninger, ud fra hvilke der fra begge Sider er blevet handlet. Jeg vil da gerne for det første sige om Hr. Thielst som Gotha Bankens mangeaarige Generalagent her i Landet, at han efter min Opfattelse har udført et særdeles godt Arbejde til Fremme og Varetagelse af de i Gotha-Banken forsikredes Interesser. Naar de danske Livsforsikringsselskaber i sin Tid paa Grund af Markens Sammenbrud og de Vanskeligheder, som dermed fulgte for en Række tyske Forsikringsselskaber, besluttede sig til at oprette en Hjælpekasse, saa maa jeg ganske bestemt hævde, at dette paa ingen Maade skete ud fra egenlyttige Hensigter, men udelukkende for gennem denne Hjælpekasse at paatage sig de Ofre, som maatte følge med at styrke Tilliden til Livsforsikringssagen til Trods for disse tyske Selskabers Sammenbrud og de beklagelige Følger for de forsikrede med Hensyn til Udbetaling af Forsikringssummer, som dermed maatte følge. Og hvad Raadet angaar, vil jeg sige, at jeg i mit mangeaarige Samarbejde med de Personer, hvoraf Raadet bestaar, dets Formand og dets Medlemmer, ingen Sinde har erfaret, at der i Afgørelser, som blev truffet, søgtes fremmet andet Formaal end det, som det embedsmæssigt paahvilede de vedkommende at søge fremmet, og at jeg heller ikke under de Forhandlinger, som jeg har ført med Raadet om denne Sag, paa noget Tidspunkt har haft Indtrykket af, at man havde nogen anden Interesse for Øje end den at tjene de forsikrede i Gotha Bankens og de Interesser, som knytter sig til Livsforsikringsvæsenet her i Landet i det hele taget, først og fremmest gennem